

Det, der bestaar.

Det Guds Ord bestaar enfoldig, (1. 40. 8).

„Kom og se“ — „Vi har fundet“.

1. Kor. 1. 35 til 2. 1.

3. Dette Afstnit er det fortrinnsvis Mennefters Forhold til Frelseren, der mader os.

Andendagen ser Døberen Johannes Jesus, og idet han ser ham, peger han paa ham og siger til to af sine Disciple, som staa hos ham: Se det Guds Lam!

De to Disciple følger Jesus, og idet han mærker det, vender han sig om og spørger dem: „Hvad søger I efter?“

Jesus forstod, at de to Disciple søgte noget, og med sit Spørgsmaal vil han rimeligvis hjælpe dem til at blive klar over deres Egen.

Ogsaa i vor Tid er der Mennefter, som søger, søger noget ud over sig selv, men det er uvilj, om de er klar over, hvad de søger.

De to Disciple er ikke straks rede til at svare paa Jesu Spørgsmaal; i Stedet for at svare direkte paa det, retter de et andet Spørgsmaal til ham: „Rabbi, hvor opholder du dig?“

De søgte nemlig ham, og de ønskede at stifte nærmere Bekendtskab med ham; maaftte ikke samme Dag, men saa siden, ved Lejlighed.

Men Jesus hører ikke indseende, indbydende: „Kommer og se!“ Og Menningen dermed var færdig, at de skulde se alle alene, hvor han boede, men noget mere.

Vi vil straks gøre opmærksom paa noget hos disse Disciple, der er værd at samle op, værd at tage med for Sammenlignings Skyld.

De søger, de er ikke sig selv nok; de er ikke færdige, de ønsker ikke sig selv for Meiste; de anser ikke et løst Svar; der er Klippenatur i dem, de vil have fast Grund at bygge paa.

Den ene af de to, som hørte Døberens Ord og fulgte Jesus, siger Evangelisten, var Andreas, Simon Peters Broder. Han siger ikke, hvem den anden var, men selve Fortælleren taler for, at det var Johannes selv.

De blev hos Jesus den Dag. Det var ved den tiende Time. Johannes har mærket sig selve Kløftestillet. Efter Jesu Maade at regne Dagen paa vilde det være Kl. 4 Eftermiddag; men der er dem, som mener, at Johannes, som skriver for Hedningekristne, følger romersk Regnemåde, og isølge denne vilde det være Kl. 10 Formiddag. Maaftte netop det Ord: „de blev hos ham den Dag“, taler for det sidste.

Men Udbyttet af Opholdet og Samtalen har vi en Forstilling om, naar det hedder videre: „Denne (Andreas) finder først sin Broder Simon og siger til ham: Vi have fundet Messias.“

Da de to, at Andreas søger og finder sin Broder, og at han siger til ham: „Vi have fundet Messias“, viser, at de har faaet Klarhed over deres Egen, at deres Egen har naaet sit Maal, og at de er bleven hjertegladde.

Jo, det er alle Tider sandt: „Den, som søger, kan findes.“

Peter siges her saa intet videre om, end at Frelseren, i det han ser Klippenaturen i ham, kalder ham Kefas.

Jesús — det synes at være Jesus selv, der finder ham, og han siger til ham: „Følg mig!“

Men det er værd at lægge Mærke til, at der siges, han var fra Bethsaida, Andreas's og Peters By.

Betydningen af Navnet Bethsaida er Fiskehus eller Fiskeby, og saa var Jesu vel Fisker som de andre to, i hvert Fald har der nok været Kammeratskab mellem dem — godt Kammeratskab spiller en stor Rolle!

Hvem ved, hvor ofte disse Begynder har talt sammen om Israels Gaa, om, naar Messias dog vilde komme, og nu — har de fundet ham!

Jesús er straks hjerteglad. Han har en Bekend, en Ven, som han har haft oplysning, og han finder ham — Nathanael, og siger til ham: „Vi have fundet ham, hvem Moses i Loven og Igesaa Profeterne have skrevet om, Jesus, Josefs Søn, fra Nazareth.“

Nathanael studer ved dette Navn og spørger: „Hvor kommer du fra Nazareth?“

Da Nathanael et slet Angt paa sig eller var det for Sjæns Ansigt og Ringede? eller begynde Dele til sammen? Vi ved det ikke.

Men — Nathanael var klar over en Ting, og det var, at den, som Profeterne havde skrevet om, var noget godt, en god Mand.

Jesús hører roligt begejstret: „Kom og se!“ Saa stulde Nathanael nok blive overbevist, mente han.

Nathanael følger Opfordringen og kommer. Da Jesus ser Nathanael komme, siger han: „Se, det er sandelig en Israelit, i hvem der ikke er Svig.“

Hvad Nathanael havde hørt for under Figen træet, siges ikke; men det har nok været noget i Samklang med det, han siger, maaftte en Ven om, at Messias snart maaftte komme.

Men, hvorom alt er — Nathanael havde set og han var bleven overbevist; han havde nu fundet ham, som Jesus saae begejstret talte til ham om.

Der er tre Ting, som mader os i dette Afstnit, tre Ting, som Johannes aabenbart vil sætte deres Opmærksomhed paa, som han skriver for —

1. Kom og se! Det er ingen Skuffelse, det med Jesus, som de priser saa højt. „Det, vi have hørt, det vi have set med vore Øjne, det vi høre, og vore Hænder følte paa“, som han skriver i sit første Brev.

Sandelig: I eminent Betydning og personligt Vidnesbyrd!

2. Vi fandt! De fandt virkelig den, Gud ved Hædrene havde lovet Verden — Messias, Kristus, Frelseren!

3. Det var søgende, ærlige Mennefter, som vilde have en Klippegrund, guddommelig Sandhed, at bygge paa — det var saadanne Mennefter, der fandt.

Til en Ven.

Har jeg gjort, hvad ej jeg vidste faaet dig, min gamle Ven — lad dig derfor ikke friste til at faare mig igen.

Gerne vil jeg fritide aaben uden Svig og Kæmpelid; men sin slet jeg bruger Naaben, rammer tidt, hvor ej jeg vil.

Glem min Skyld og slet min Brødt; som dig nu gode gamle Skif. Kom mig nu som før i Næde med dit frie, aabne Blik.

Lad din Giften med din Stemme tone ind i Sjælen ind, saa jeg rigtig kan fornemme ikke Raag men Brodersind.

Rad os kærlig vandre sammen fremad imod Frelsens Stad. Min er Skylden, min er Slammen, for hvad der os skilte ad.

En Lovsang. Mel.: Velkommen Kærlig. Nyvakt, som Bugl i Lund oppaagnet af sin Blund, ittemmer jeg en Lovsang til Guds Hære;

min hele Levetid, jeg øre vil med Fjeld til dig, du evig Lov og Pris skal være.

Hav Jesus Tak, fordi jeg førstes paa den Sti, som frier mig fra Mørkhed og fra Naabe.

Hav Tak, fordi du vred, Hav Tak, fordi du stred, Hav Tak for Korsfættens underfulde Gaabel!

O, Jesus Kristus nu til dig staar al min Gu, saa stor og herlig du for mig er vorden;

nu efter jeg dit Ord og træder ved dit Vord og finder der mit Gimmerig paa Fjorden!

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

Rad kendes trindt om Land, at du, min Frelsermand, fik Lov i mangt et Jordeliv at raade.

indem for den forenede danske Kirkes Strebte hertil. Naar vi overvejer Sagen lidt nøjere, bliver det saa omløbelig ikke et Spørgsmaal, om det er til Gavn for os og vore Børn. Paa. Pederfen skriver, at det danske Ungdom i Amerika vil ikke tale Dansk, naaer den kan blive fri for det. Dette er det Tilfælde, men hvis er Skylden? Sikker ikke Børnenes. Det nationale Liv er lig alt levende, hvis det er sundt, i Besiddelse af Selbøvelsdesdrift. At det danske nationale Liv er høgligt og ved at de stille hen er først og fremmest Forældrenes Skyld. Jeg tror, der er Menning i, hvad Børnen engang sagde: „Vær jer op til deres Forældre som deres Ideal og forgyder dem paa en Naadefuld, og Forældrene er ligeledes paa Børnenes med store Forhaabninger om deres Fremtid. Enhver ved, hvor stor Indflydelse Forældrenes Eksempel har paa Børnene. Høvd Forældrene agter og erer det agter og are ogsaa Børnene. Naar vi vander dansk Ungdom som ringeagtet, sit Modersmaal, saa ved vi ogsaa, hvor Hovedskylden ligger.

Det forekommer mig, at mange Dansk-Amerikanere, Præstier indbefattet, har ligesom en Ide, at det er noget stort, viser mere Opmærksomhed og giver højere social Stilling at være amerikaner; at saa Ungdommen følger efter, det er ganske naturligt. En Dansker i N. J. lod engang i en Parbertise og sagde: „I would give 1,000 Dollars if I wasn't a Dane“. Jeg vil dog meddele at vedkommende ikke nød for sigtelse hærten af Danfere eller Amerikanere paa Grund af sin Indbildselighed. Ja, Storhedsaanid kommer til Udslag paa mange Maader. I „Danfere“ har Præstier flere Gange givet deres Prælebrødre Opfordring til at tilføje sig det engelske Sprog grundigt for at være i Stand til at bevare den dansk-amerikanske Ungdom inden for Samfundet. Jeg tror, den fremgangsmaade er ikke hensigtsmæssig. — Tal den dansk-amerikanske Ungdom bevare de karakteristiske Træk, der er herkende inden for den forenede Kirke, saa maa den efter min Mening ogsaa bevare sin Nationalitet. Jeg har selv lagt Mærke til, at inden for Metodistkirkens Indretning, der er de danske og tyske Metodister meget mere alvorlige og samvittighedsfulde end de amerikanere. Det amerikanske er som Regel mere let og overfladisk.

Videre skriver Paa. Pederfen, at der maa vist se et Mirakel, som man ikke har set Næste til for nu, derfor den danske Ungdom i Amerika skal være Været af Danfere i sit Slægtskab. Heri samtykker jeg ikke. Han taler ogsaa om, at de vil vist næppe slægte den danske Sprogmand Rasmus Raff paa, som det siges om, at han kan meddele sig i nogle og halvtredsindstyve Sprog og det uden at glemme Modersmaalet. Jeg synes, der er Forfælsk paa et Sprog og saa paa halvtredsindstyve. Nej, der findes ikke en saadan Rasse paa det Omraade, som Rasmus Raff var i Besiddelse af. Jeg taler af Erfaring, da jeg er en Slesviger, og fra jeg var fem, indtil jeg blev femten var gammel, blev det tyske Sprog bogstavelig talt hamret ind i mig som en Lovsang. Jeg har mange Sprog, „for das deutsche Vaterland“, har vor uforsvarede Døgn derhjemme ikke slaaet paa de flestgjeste Hænderdrenge Rytstykke, og vort Modersmaal blev tuet ved enhver Lejlighed. Om Søndagen stod Døgnen (en Hjemmetøffer) og begyndte den danske Bøn i Kirken med: „Gør rre“, idet han ordentlig efterbejde den tyske Dialekt ligesom for at minde os om, hvem der var Herre i Landet. Dansk Undervisning nød vi ikke undtagen i Religion, hvilken gaves ogsaa paa Dansk og Tysk. Hvordan fik vi lært Dansk? Ja, det kommer af sig selv, naar der er Interesse. (Jeg tror, de danske Nordflesviger holder mere paa deres Nationalitet end andre Danfere; det kommer vel af, at den tyske Søn har slaaet sin Klo i dem og vil tilintetgøre dem helt.) Hvor ofte forbavsnes man ikke over de hurtige Fremstredt, der gøres af mange Nykommere i det engelske Sprog her i Landet. Er det Ret og til vore Børns Gavn, at vi søger at læse det danske Sprog, vort Modersmaal, til Side lig et ublidt Maade, der læses paa Stærkdrift? Paa. Thoreby opmuntrede engang til at bruge Modersmaalet rent, og andre var Forkæmpere for de gotiske Bogstaver i „Danfere“, men er det ikke paa Lide, at der kæmpes for Modersmaalets Bevarelse, hvilket dog er selve Kernen. Værdet vil ikke vore Børn et stort Gode, naar vi øde dem den Børne-tjeneste, hvad mange angaar, især

dansk og skandinavisk Litteratur? Alle gamle danske Stærkelser o. s. v., alt vrages af mange Dansk-Amerikanere som om det var intet. Hvorfor lade Danfere de stille hen og ikke værdsette hvad der blev givet os som Buggage? Jeg vil her gentage, hvad den flestgjeste Bønde Laurids Skau sagde i en Tale paa Samlingsbanken: „Er det maaftte en Bidsfarelse af mig,“ sagde han, „at mit Modersmaal har nogen Ret eller Værd? Hvad Modersmaalet egentlig er, hvori dets Hellighed egentlig bestaar, det formaar jeg ikke til julde at gøre Rede for og beder de lærde Mand om at udgrunde og forklare os det. Men det ved jeg, at naar nogen ringeagter og forhaaner mit Modersmaal, saa er det for mig som om de forhaanede og ringeagtede mine Forældre, mine Svend, min hele Familie, forhaanede mine Venner og Kammerater, alle mine Børn, hele Sognet, hele Nationen, med et Ord — forhaanede alle dem, som mit Sjerte hanger ved, thi det er Modersmaalet, der knytter mig til dem alle; det er Modersmaalet, der har bragt deres Tanker og Følelser over til mig og mine over til dem; det er Modersmaalet, der bestandig gaar frem og tilbage mellem dem og mig med Glædens eller Sorgens Udtryk, som bringer det, der ligger allerinderst, allerdybest i deres Sjæle, det bedste, det sandeste, det ægteste, de ejer, til mig og fra mig til dem. Som sagt, jeg har ikke formaaet at udgrunde hvori Modersmaalets egentlige Væsen og Hellighed bestaar, men det føler jeg, at naar Herrens Bud lyder til mig: „Er din Fader og Moder, paa det du kan lene længe i Landet!“ da har jeg sin slet agtet vort Guds Lov, naar jeg ikke holder min Faders Tæder og min Moders Naal højt i Værd.“ — Paa. Pederfen taler om den Jernkraft, der skal til, naar et Folk skal holde sin Nationalitet i Live, hvor de som i Amerika er spredt til alle Sider. Jeg har mødt mange Nordmænd og Tøffere samt Danfere, som har født her i Landet, der talte deres Modersmaal udmærket. Min norske Rabe er født her i Landet, ligeledes hans Døttre og hendes Forældre, og baade deres „Gut og Jentunge snapper norsk alle ihov“, saa man skulde næsten tro, at de var kommen fra selve Guldbrandstiden. Saadant ses ikke blot i Settlementerne. Engang, medens jeg arbejdede som Vagter i Chicago, kom der en Lange ind i Vagteriet tilkigende sin Søn i 8-10 Aars Alderen. Han forklarede Drengen paa det reneste Dansk Dejens Tilberedelse og Behandling, men her var ogsaa en Slesviger, gift med en norsk Dame.

Wilhelm Beck skrev engang om den Patriotisme, der blot havde materielle Fordele for sig. Han talte den paa sin hjerne Maade for Jødelivs-Patriotisme, der kaldt og hæg med Hækskerisene. Der er intet uden Udydighed og Snavs, som hindrer vore Børn i at komme i Besiddelse af Modersmaalet. Deres Fremtid som amerikanere vil gøres ligesaa lys med Modersmaalet i Eje som uden det. Derfor kan vi godt være loyale mod Uncle Sam og kæmpe en Dag uden Stjernenes Flag, men vi vil være Danske og leve som Folk.

Lad os som flatter og elsker vort Modersmaal, trofast vedblive at bruge det i Hjemmet og vække Interesse for vor Nation og vort elskede Fædreland. Lad os være i Besiddelse af den Jernkraft, som Paa. Pederfen omtaler, og ikke efterlade den danske Bøn i Kirken med: „Gør rre“, idet han ordentlig efterbejde den tyske Dialekt ligesom for at minde os om, hvem der var Herre i Landet. Dansk Undervisning nød vi ikke undtagen i Religion, hvilken gaves ogsaa paa Dansk og Tysk. Hvordan fik vi lært Dansk? Ja, det kommer af sig selv, naar der er Interesse. (Jeg tror, de danske Nordflesviger holder mere paa deres Nationalitet end andre Danfere; det kommer vel af, at den tyske Søn har slaaet sin Klo i dem og vil tilintetgøre dem helt.) Hvor ofte forbavsnes man ikke over de hurtige Fremstredt, der gøres af mange Nykommere i det engelske Sprog her i Landet. Er det Ret og til vore Børns Gavn, at vi søger at læse det danske Sprog, vort Modersmaal, til Side lig et ublidt Maade, der læses paa Stærkdrift? Paa. Thoreby opmuntrede engang til at bruge Modersmaalet rent, og andre var Forkæmpere for de gotiske Bogstaver i „Danfere“, men er det ikke paa Lide, at der kæmpes for Modersmaalets Bevarelse, hvilket dog er selve Kernen. Værdet vil ikke vore Børn et stort Gode, naar vi øde dem den Børne-tjeneste, hvad mange angaar, især

den danske Kirkes Strebte hertil. Naar vi overvejer Sagen lidt nøjere, bliver det saa omløbelig ikke et Spørgsmaal, om det er til Gavn for os og vore Børn. Paa. Pederfen skriver, at det danske Ungdom i Amerika vil ikke tale Dansk, naaer den kan blive fri for det. Dette er det Tilfælde, men hvis er Skylden? Sikker ikke Børnenes. Det nationale Liv er lig alt levende, hvis det er sundt, i Besiddelse af Selbøvelsdesdrift. At det danske nationale Liv er høgligt og ved at de stille hen er først og fremmest Forældrenes Skyld. Jeg tror, der er Menning i, hvad Børnen engang sagde: „Vær jer op til deres Forældre som deres Ideal og forgyder dem paa en Naadefuld, og Forældrene er ligeledes paa Børnenes med store Forhaabninger om deres Fremtid. Enhver ved, hvor stor Indflydelse Forældrenes Eksempel har paa Børnene. Høvd Forældrene agter og erer det agter og are ogsaa Børnene. Naar vi vander dansk Ungdom som ringeagtet, sit Modersmaal, saa ved vi ogsaa, hvor Hovedskylden ligger.

Det forekommer mig, at mange Dansk-Amerikanere, Præstier indbefattet, har ligesom en Ide, at det er noget stort, viser mere Opmærksomhed og giver højere social Stilling at være amerikaner; at saa Ungdommen følger efter, det er ganske naturligt. En Dansker i N. J. lod engang i en Parbertise og sagde: „I would give 1,000 Dollars if I wasn't a Dane“. Jeg vil dog meddele at vedkommende ikke nød for sigtelse hærten af Danfere eller Amerikanere paa Grund af sin Indbildselighed. Ja, Storhedsaanid kommer til Udslag paa mange Maader. I „Danfere“ har Præstier flere Gange givet deres Prælebrødre Opfordring til at tilføje sig det engelske Sprog grundigt for at være i Stand til at bevare den dansk-amerikanske Ungdom inden for Samfundet. Jeg tror, den fremgangsmaade er ikke hensigtsmæssig. — Tal den dansk-amerikanske Ungdom bevare de karakteristiske Træk, der er herkende inden for den forenede Kirke, saa maa den efter min Mening ogsaa bevare sin Nationalitet. Jeg har selv lagt Mærke til, at inden for Metodistkirkens Indretning, der er de danske og tyske Metodister meget mere alvorlige og samvittighedsfulde end de amerikanere. Det amerikanske er som Regel mere let og overfladisk.

Videre skriver Paa. Pederfen, at der maa vist se et Mirakel, som man ikke har set Næste til for nu, derfor den danske Ungdom i Amerika skal være Været af Danfere i sit Slægtskab. Heri samtykker jeg ikke. Han taler ogsaa om, at de vil vist næppe slægte den danske Sprogmand Rasmus Raff paa, som det siges om, at han kan meddele sig i nogle og halvtredsindstyve Sprog og det uden at glemme Modersmaalet. Jeg synes, der er Forfælsk paa et Sprog og saa paa halvtredsindstyve. Nej, der findes ikke en saadan Rasse paa det Omraade, som Rasmus Raff var i Besiddelse af. Jeg taler af Erfaring, da jeg er en Slesviger, og fra jeg var fem, indtil jeg blev femten var gammel, blev det tyske Sprog bogstavelig talt hamret ind i mig som en Lovsang. Jeg har mange Sprog, „for das deutsche Vaterland“, har vor uforsvarede Døgn derhjemme ikke slaaet paa de flestgjeste Hænderdrenge Rytstykke, og vort Modersmaal blev tuet ved enhver Lejlighed. Om Søndagen stod Døgnen (en Hjemmetøffer) og begyndte den danske Bøn i Kirken med: „Gør rre“, idet han ordentlig efterbejde den tyske Dialekt ligesom for at minde os om, hvem der var Herre i Landet. Dansk Undervisning nød vi ikke undtagen i Religion, hvilken gaves ogsaa paa Dansk og Tysk. Hvordan fik vi lært Dansk? Ja, det kommer af sig selv, naar der er Interesse. (Jeg tror, de danske Nordflesviger holder mere paa deres Nationalitet end andre Danfere; det kommer vel af, at den tyske Søn har slaaet sin Klo i dem og vil tilintetgøre dem helt.) Hvor ofte forbavsnes man ikke over de hurtige Fremstredt, der gøres af mange Nykommere i det engelske Sprog her i Landet. Er det Ret og til vore Børns Gavn, at vi søger at læse det danske Sprog, vort Modersmaal, til Side lig et ublidt Maade, der læses paa Stærkdrift? Paa. Thoreby opmuntrede engang til at bruge Modersmaalet rent, og andre var Forkæmpere for de gotiske Bogstaver i „Danfere“, men er det ikke paa Lide, at der kæmpes for Modersmaalets Bevarelse, hvilket dog er selve Kernen. Værdet vil ikke vore Børn et stort Gode, naar vi øde dem den Børne-tjeneste, hvad mange angaar, især

den danske Kirkes Strebte hertil. Naar vi overvejer Sagen lidt nøjere, bliver det saa omløbelig ikke et Spørgsmaal, om det er til Gavn for os og vore Børn. Paa. Pederfen skriver, at det danske Ungdom i Amerika vil ikke tale Dansk, naaer den kan blive fri for det. Dette er det Tilfælde, men hvis er Skylden? Sikker ikke Børnenes. Det nationale Liv er lig alt levende, hvis det er sundt, i Besiddelse af Selbøvelsdesdrift. At det danske nationale Liv er høgligt og ved at de stille hen er først og fremmest Forældrenes Skyld. Jeg tror, der er Menning i, hvad Børnen engang sagde: „Vær jer op til deres Forældre som deres Ideal og forgyder dem paa en Naadefuld, og Forældrene er ligeledes paa Børnenes med store Forhaabninger om deres Fremtid. Enhver ved, hvor stor Indflydelse Forældrenes Eksempel har paa Børnene. Høvd Forældrene agter og erer det agter og are ogsaa Børnene. Naar vi vander dansk Ungdom som ringeagtet, sit Modersmaal, saa ved vi ogsaa, hvor Hovedskylden ligger.

Det forekommer mig, at mange Dansk-Amerikanere, Præstier indbefattet, har ligesom en Ide, at det er noget stort, viser mere Opmærksomhed og giver højere social Stilling at være amerikaner; at saa Ungdommen følger efter, det er ganske naturligt. En Dansker i N. J. lod engang i en Parbertise og sagde: „I would give 1,000 Dollars if I wasn't a Dane“. Jeg vil dog meddele at vedkommende ikke nød for sigtelse hærten af Danfere eller Amerikanere paa Grund af sin Indbildselighed. Ja, Storhedsaanid kommer til Udslag paa mange Maader. I „Danfere“ har Præstier flere Gange givet deres Prælebrødre Opfordring til at tilføje sig det engelske Sprog grundigt for at være i Stand til at bevare den dansk-amerikanske Ungdom inden for Samfundet. Jeg tror, den fremgangsmaade er ikke hensigtsmæssig. — Tal den dansk-amerikanske Ungdom bevare de karakteristiske Træk, der er herkende inden for den forenede Kirke, saa maa den efter min Mening ogsaa bevare sin Nationalitet. Jeg har selv lagt Mærke til, at inden for Metodistkirkens Indretning, der er de danske og tyske Metodister meget mere alvorlige og samvittighedsfulde end de amerikanere. Det amerikanske er som Regel mere let og overfladisk.

Videre skriver Paa. Pederfen, at der maa vist se et Mirakel, som man ikke har set Næste til for nu, derfor den danske Ungdom i Amerika skal være Været af Danfere i sit Slægtskab. Heri samtykker jeg ikke. Han taler ogsaa om, at de vil vist næppe slægte den danske Sprogmand Rasmus Raff paa, som det siges om, at han kan meddele sig i nogle og halvtredsindstyve Sprog og det uden at glemme Modersmaalet. Jeg synes, der er Forfælsk paa et Sprog og saa paa halvtredsindstyve. Nej, der findes ikke en saadan Rasse paa det Omraade, som Rasmus Raff var i Besiddelse af. Jeg taler af Erfaring, da jeg er en Slesviger, og fra jeg var fem, indtil jeg blev femten var gammel, blev det tyske Sprog bogstavelig talt hamret ind i mig som en Lovsang. Jeg har mange Sprog, „for das deutsche Vaterland“, har vor uforsvarede Døgn derhjemme ikke slaaet paa de flestgjeste Hænderdrenge Rytstykke, og vort Modersmaal blev tuet ved enhver Lejlighed. Om Søndagen stod Døgnen (en Hjemmetøffer) og begyndte den danske Bøn i Kirken med: „Gør rre“, idet han ordentlig efterbejde den tyske Dialekt ligesom for at minde os om, hvem der var Herre i Landet. Dansk Undervisning nød vi ikke undtagen i Religion, hvilken gaves ogsaa paa Dansk og Tysk. Hvordan fik vi lært Dansk? Ja, det kommer af sig selv, naar der er Interesse. (Jeg tror, de danske Nordflesviger holder mere paa deres Nationalitet end andre Danfere; det kommer vel af, at den tyske Søn har slaaet sin Klo i dem og vil tilintetgøre dem helt.) Hvor ofte forbavsnes man ikke over de hurtige Fremstredt, der gøres af mange Nykommere i det engelske Sprog her i Landet. Er det Ret og til vore Børns Gavn, at vi søger at læse det danske Sprog, vort Modersmaal, til Side lig et ublidt Maade, der læses paa Stærkdrift? Paa. Thoreby opmuntrede engang til at bruge Modersmaalet rent, og andre var Forkæmpere for de gotiske Bogstaver i „Danfere“, men er det ikke paa Lide, at der kæmpes for Modersmaalets Bevarelse, hvilket dog er selve Kernen. Værdet vil ikke vore Børn et stort Gode, naar vi øde dem den Børne-tjeneste, hvad mange angaar, især

den danske Kirkes Strebte hertil. Naar vi overvejer Sagen lidt nøjere, bliver det saa omløbelig ikke et Spørgsmaal, om det er til Gavn for os og vore Børn. Paa. Pederfen skriver, at det danske Ungdom i Amerika vil ikke tale Dansk, naaer den kan blive fri for det. Dette er det Tilfælde, men hvis er Skylden? Sikker ikke Børnenes. Det nationale Liv er lig alt levende, hvis det er sundt, i Besiddelse af Selbøvelsdesdrift. At det danske nationale Liv er høgligt og ved at de stille hen er først og fremmest Forældrenes Skyld. Jeg tror, der er Menning i, hvad Børnen engang sagde: „Vær jer op til deres Forældre som deres Ideal og forgyder dem paa en Naadefuld, og Forældrene er ligeledes paa Børnenes med store Forhaabninger om deres Fremtid. Enhver ved, hvor stor Indflydelse Forældrenes Eksempel har paa Børnene. Høvd Forældrene agter og erer det agter og are ogsaa Børnene. Naar vi vander dansk Ungdom som ringeagtet, sit Modersmaal, saa ved vi ogsaa, hvor Hovedskylden ligger.

Det forekommer mig, at mange Dansk-Amerikanere, Præstier indbefattet, har ligesom en Ide, at det er noget stort, viser mere Opmærksomhed og giver højere social Stilling at være amerikaner; at saa Ungdommen følger efter, det er ganske naturligt. En Dansker i N. J. lod engang i en Parbertise og sagde: „I would give 1,000 Dollars if I wasn't a Dane“. Jeg vil dog meddele at vedkommende ikke nød for sigtelse hærten af Danfere eller Amerikanere paa Grund af sin Indbildselighed. Ja, Storhedsaanid kommer til Udslag paa mange Maader. I „Danfere“ har Præstier flere Gange givet deres Prælebrødre Opfordring til at tilføje sig det engelske Sprog grundigt for at være i Stand til at bevare den dansk-amerikanske Ungdom inden for Samfundet. Jeg tror, den fremgangsmaade er ikke hensigtsmæssig. — Tal den dansk-amerikanske Ungdom bevare de karakteristiske Træk, der er herkende inden for den forenede Kirke, saa maa den efter min Mening ogsaa bevare sin Nationalitet. Jeg har selv lagt Mærke til, at inden for Metodistkirkens Indretning, der er de danske og tyske Metodister meget mere alvorlige og samvittighedsfulde end de amerikanere. Det amerikanske er som Regel mere let og overfladisk.

Videre skriver Paa. Pederfen, at der maa vist se et Mirakel, som man ikke har set Næste til for nu, derfor den danske Ungdom i Amerika skal være Været af Danfere i sit Slægtskab. Heri samtykker jeg ikke. Han taler ogsaa om, at de vil vist næppe slægte den danske Sprogmand Rasmus Raff paa, som det siges om, at han kan meddele sig i nogle og halvtredsindstyve Sprog og det uden at glemme Modersmaalet. Jeg synes, der er Forfælsk paa et Sprog og saa paa halvtredsindstyve. Nej, der findes ikke en saadan Rasse paa det Omraade, som Rasmus Raff var i Besiddelse af. Jeg taler af Erfaring, da jeg er en Slesviger, og fra jeg var fem, indtil jeg blev femten var gammel, blev det tyske Sprog bogstavelig talt hamret ind i mig som en Lovsang. Jeg har mange Sprog, „for das deutsche Vaterland“, har vor uforsvarede Døgn derhjemme ikke slaaet paa de flestgjeste Hænderdrenge Rytstykke, og vort Modersmaal blev tuet ved enhver Lejlighed. Om Søndagen stod Døgnen (en Hjemmetøffer) og begyndte den danske Bøn i Kirken med: „Gør rre“, idet han ordentlig efterbejde den tyske Dialekt ligesom for at minde os om, hvem der var Herre i Landet. Dansk Undervisning nød vi ikke undtagen i Religion, hvilken gaves ogsaa paa Dansk og Tysk. Hvordan fik vi lært Dansk? Ja, det kommer af sig selv, naar der er Interesse. (Jeg tror, de danske Nordflesviger holder mere paa deres Nationalitet end andre Danfere; det kommer vel af, at den tyske Søn har slaaet sin Klo i dem og vil tilintetgøre dem helt.) Hvor ofte forbavsnes man ikke over de hurtige Fremstredt, der gøres af mange Nykommere i det engelske Sprog her i Landet. Er det Ret og til vore Børns Gavn, at vi søger at læse det danske Sprog, vort Modersmaal, til Side lig et ublidt Maade, der læses paa Stærkdrift? Paa. Thoreby opmuntrede engang til at bruge Modersmaalet rent, og andre var Forkæmpere for de gotiske Bogstaver i „Danfere“, men er det ikke paa Lide, at der kæmpes for Modersmaalets Bevarelse, hvilket dog er selve Kernen. Værdet vil ikke vore Børn et stort Gode, naar vi øde dem den Børne-tjeneste, hvad mange angaar, især

den danske Kirkes Strebte hertil. Naar vi overvejer Sagen lidt nøjere, bliver det saa omløbelig ikke et Spørgsmaal, om det er til Gavn for os og vore Børn. Paa. Pederfen skriver, at det danske Ungdom i Amerika vil ikke tale Dansk, naaer den kan blive fri for det. Dette er det Tilfælde, men hvis er Skylden? Sikker ikke Børnenes. Det nationale Liv er lig alt levende, hvis det er sundt, i Besiddelse af Selbøvelsdesdrift. At det danske nationale Liv er høgligt og ved at de stille hen er først og fremmest Forældrenes Skyld. Jeg tror, der er Menning i, hvad Børnen engang sagde: „Vær jer op til deres Forældre som deres Ideal og forgyder dem paa en Naadefuld, og Forældrene er ligeledes paa Børnenes med store Forhaabninger om deres Fremtid. Enhver ved, hvor stor Indflydelse Forældrenes Eksempel har paa Børnene. Høvd Forældrene agter og erer det agter og are ogsaa Børnene. Naar vi vander dansk Ungdom som ringeagtet, sit Modersmaal, saa ved vi ogsaa, hvor Hovedskylden ligger.

Det forekommer mig, at mange Dansk-Amerikanere, Præstier indbefattet, har ligesom en Ide, at det er noget stort, viser mere Opmærksomhed og giver højere social Stilling at være amerikaner; at saa Ungdommen følger efter, det er ganske naturligt. En Dansker i N. J. lod engang i en Parbertise og sagde: „I would give 1,000 Dollars if I wasn't a Dane“. Jeg vil dog meddele at vedkommende ikke nød for sigtelse hærten af Danfere eller Amerikanere paa Grund af sin Indbildselighed. Ja, Storhedsaanid kommer til Udslag paa mange Maader. I „Danfere“ har Præstier flere Gange givet deres Prælebrødre Opfordring til at tilføje sig det engelske Sprog grundigt for at være i Stand til at bevare den dansk-amerikanske Ungdom inden for Samfundet. Jeg tror, den fremgangsmaade er ikke hensigtsmæssig. — Tal den dansk-amerikanske Ungdom bevare de karakteristiske Træk, der er herkende inden for den forenede Kirke, saa maa den efter min Mening ogsaa bevare sin Nationalitet. Jeg har selv lagt Mærke til, at inden for Metodistkirkens Indretning, der er de danske og tyske Metodister meget mere alvorlige og samvittighedsfulde end de amerikanere. Det amerikanske er som Regel mere let og overfladisk.

Videre skriver Paa. Pederfen, at der maa vist se et Mirakel, som man ikke har set Næste til for nu, derfor den danske Ungdom i Amerika skal være Været af Danfere i sit Slægtskab. Heri samtykker jeg ikke. Han taler ogsaa om, at de vil vist næppe slægte den danske Sprogmand Rasmus Raff paa, som det siges om, at han kan meddele sig i nogle og halvtredsindstyve Sprog og det uden at glemme Modersmaalet. Jeg synes, der er Forfælsk paa et Sprog og saa paa halvtredsindstyve. Nej, der findes ikke en saadan Rasse paa det Omraade, som Rasmus Raff var i Besiddelse af. Jeg taler af Erfaring, da jeg er en Slesviger, og fra jeg var fem, indtil jeg blev femten var gammel, blev det tyske Sprog bogstavelig talt hamret ind i mig som en Lovsang. Jeg har mange S